

Arrest

nr. 227 010 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 2 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2019 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

DEZE BESLISSING VERVANGT DE BIJLAGE 20 VAN 13.06.2019

De bijlage 20 van 13.06.2019 wordt hierbij geannuleerd

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2019 werd ingediend door:

Naam: T(...)

Voorna(a)m(en): M(...) M(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.01.2019 voor de derde keer gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde S(...) S(...) H(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1,10 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Foto's van betrokkene en Dhr S(...) van 2016, 2017 en twee van de eerste helft van 2018*
- Foto's van telefonische berichten tussen betrokkene en Dhr S(...) allemaal daterend van 2016*
- Een huurcontract voor een appartement in Suriname voor de periode 24.04.2014 tot 24.05.2014 waar zowel betrokkenes naam als die van Dhr St(...) op staat.*

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die reeds werden gemaakt in het kader van de vorige twee aanvragen gezinshereniging dd. 18.12.2017 en 05.07.2018 en (bijlage 20 dd. 08.06.2018 en 03.01.2018).

Louter op basis van foto's, een huurcontract van één maand in 2014, en telefonische berichten, is het voorgehouden duurzame karakter van de aangehaalde liefdesrelatie tussen beiden nog steeds onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Betrokkene werd op het adres van de referentiepersoon ingeschreven op 18.12.2017. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 47/1, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de schending van 'het Unierecht'.

Het middel luidt als volgt:

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...). Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit hét samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 02.07.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het oven/veegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van meneer S(...) S(...) H(...), de referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft. Op 03.01.2019 vroeg verzoekster voor de derde maal gezinshereniging aan met haar partner op basis van artikel 47/1,1 ° Vreemdelingenwet. De manier waarop voornoemde aanvraag vervolgens werd geweigerd toont de vooringenomenheid van verwerende partij, om de verblijfsaanvraag van verzoekster te weigeren ongeacht de stukken in het administratief dossier, onbetwistbaar aan. Zo werd de aanvraag initieel immers geweigerd op 13.03.2019 (STUK 3).

Uit deze eerste weigeringsbeslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat verwerende partij zelfs niet de moeite heeft genomen om het dossier en de toegevoegde stukken van verzoekster te bekijken, laat staan te onderzoeken. Verwerende partij motiveerde de weigeringsbeslissing namelijk op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet! Zo werd er gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. De aanvraag tot gezinshereniging werd evenwel ingediend in de hoedanigheid van feitelijke partner, en dus helemaal niet als persoon ten laste!

Verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsverplichting dan ook geschonden door zich niet te baseren op alle dienstige elementen en stukken in het dossier. Integendeel, de initiële weigeringsbeslissing toont zelfs aan dat verwerende partij het dossier zelfs helemaal niet heeft bekeken en een standaard motivering heeft geknipt en geplakt.

Bovendien heeft verwerende partij hiermee ook zeer duidelijk het beginsel van de fair play geschonden, daar haar partijdigheid is aangetoond. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Het lijkt zelfs of verwerende partij kost wat kost het verblijf van verzoekster wilt weigeren, zonder ook maar acht te slaan op de bewijsstukken in het dossier.

De raadsman van verzoekster reageerde vervolgens op deze foutieve weigeringsbeslissing middels schrijven dd. 24.06.2019 (STUK 4). Daarbij werd verzocht om deze flagrant foutieve beoordeling in te trekken en de F-kaart vervolgens aan verzoekster af te leveren. Hierop nam verwerende partij nog snel, net voor het verstrijken van de termijn van zes maanden, een nieuwe weigeringsbeslissing (STUK 1).

Ook hierin heeft verwerende partij zich beperkt tot het standaard knip- en plakwerk, waardoor ook de bestreden beslissing slechts op een gestandaardiseerde wijze is gemotiveerd, en dus gebrekkig.

Er wordt gesteld dat de overgelegde stukken de feitelijke partnerrelatie niet voldoende bewijzen en dat er van verzoekster kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1,1 ° Vreemdelingenwet is voldaan.

Nochtans beschrijft noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Zo bepaalt artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

"§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen."

De bewijsvoering is met andere woorden vrij. Verwerende partij schendt bijgevolg haar motiveringsverplichting door louter te stellen dat verzoekster de relatie onvoldoende bewijst en dat zij meer overtuigende stukken zou moeten kunnen voorleggen, zonder 1) dat de wet dit vereist en zonder

2) te specificëren welke stukken verzoekster dan nog zou moeten kunnen voorleggen. Verwerende partij voegt aldus een voorwaarde toe die niet bij wet wordt voorzien. Zoals hierboven gesteld moet elke administratieve beslissing nochtans afdoende worden gemotiveerd. Dit is slechts het geval wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheden van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Dit is allerm minst het geval. Verwerende partij heeft zich duidelijk beperkt tot een standaard motivering, die snel nog werd opgemaakt om toch nog tijdig een weigeringsbeslissing te nemen. De stukken die verzoekster heeft voorgelegd werden daarbij niet op afdoende wijze onderzocht. Verzoekster heeft nochtans wel degelijk de nodige stukken overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen. Vooreerst heeft verzoekster tal van foto's bijgebracht. Deze foto's dateren van een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Daarnaast werd er ook bewijs van communicatie tussen de partner voorgelegd in de periode dat zij niet fysiek bij elkaar waren. Het betreffen honderden liefdesberichten op dagdagelijkse basis. Er werd tevens een huurcontract voorgelegd waaruit blijkt dat zij samen in Suriname verbleven op het ogenblik dat de referentiepersoon bij verzoekster op bezoek was. Tot slot is er het bewijs van domicilie in België. Verzoekster werd reeds op 18.12.2017 ingeschreven op het adres van haar partner, de referentiepersoon. Zij wonen sindsdien onafgebroken samen als liefdespartners! Dit betreft inmiddels ruim anderhalf jaar! Kortom, verzoekster heeft wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij en de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhouden. Ondanks al deze overtuigende bewijsstukken is verwerende partij op onbegrijpelijke wijze tot de conclusie gekomen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij met de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhoudt. Begrijpen wie begrijpen kan... Zoals reeds gesteld, mag de vooringenomenheid van verwerende partij in casu blijken. Verwerende partij lijkt vastberaden om het verblijf van verzoekster te weigeren. Dit blijkt zeer duidelijk uit beide genomen weigeringsbeslissingen! De eerste weigering dd. 13.06.2019 betrof een flagrant foutieve beslissing, daar deze verwees naar een foutieve juridische basis (het ten laste zijn voorzien in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, in plaats van het feitelijk partnerschap voorzien in artikel 47/1,1° Vreemdelingenwet). Evenwel is ook de tweede weigeringsbeslissing (i.e. de thans bestreden beslissing dd. 02.07.2019), die snel nog werd genomen om toch tijdig het verblijf van verzoekster te weigeren, niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het betreft duidelijk een uiterst korte en gestandaardiseerde motivering. Verzoekster heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° Vreemdelingenwet.

7. De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is. De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het

recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt louter dat artikel 47 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform dient te worden uitgelegd zonder verdere uiteenzetting. Verzoekster kan derhalve niet dienstig verwijzen naar 'het Unierecht' in zijn geheel zonder op te werpen welke artikels uit welke richtlijn zij als geschonden ziet. Zij dient voldoende duidelijk de overtreden rechtsregel te omschrijven en de wijze waarop die door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het komt de Raad niet toe te raden naar het door verzoekster bedoelde artikel.

Het afdoende karakter van de geboden motivering dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, in casu zijn dit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster overigens ook de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)"

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking tot komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners” zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De Raad benadrukt dat wat betreft het aantonen van “het duurzaam karakter van de relatie”, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster is het oneens met de motivering van de bestreden beslissing. Zij betoogt dat zij reeds meer dan anderhalf jaar samenwoont met haar partner. De Raad merkt op dat het aan verzoekster, die een verblijfsaanvraag indient op grond van een duurzame relatie in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, toekwam om de bewijsstukken voor te leggen ter onderbouwing van haar verblijfsaanspraken. Verzoekster herhaalt in het middel weliswaar dat zij al een relatie heeft met haar partner en dat zij reeds anderhalf jaar samenwonen, zij toont daarmee niet aan dat de door voorgelegde stavingstukken kennelijk onredelijk of onjuist zijn beoordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gedaan naar het duurzame karakter van verzoeksters relatie en de door haar voorgelegde stukken heeft beoordeeld. De gemachtigde besluit dat verzoekster onvoldoende bewijst een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Foto's van betrokkene en Dhr S(...) van 2016, 2017 en twee van de eerste helft van 2018
- Foto's van telefonische berichten tussen betrokkene en Dhr S(...) allemaal daterend van 2016
- Een huurcontract voor een appartement in Suriname voor de periode 24.04.2014 tot 24.05.2014 waar zowel betrokkenes naam als die van Dhr S(...) op staat.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die reeds werden gemaakt in het kader van de vorige twee aanvragen gezinshereniging dd. 18.12.2017 en 05.07.2018 en (bijlage 20 dd. 08.06.2018 en 03.01.2018).

Louter op basis van foto's, een huurcontract van één maand in 2014, en telefonische berichten, is het voorgehouden duurzame karakter van de aangehaalde liefdesrelatie tussen beiden nog steeds onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Betrokkene werd op het adres van de referentiepersoon ingeschreven op 18.12.2017. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoekster bekritiseert de vaststelling van de gemachtigde dat “louter op basis van foto's, een huurcontract van één maand in 2014, en telefonische berichten, is het voorgehouden duurzame karakter van de aangehaalde liefdesrelatie tussen beiden nog steeds onvoldoende bewezen” niet. Verzoekster laat ook het besluit ongemoeid dat indien verzoekster werkelijk “een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken (kan) voorleggen”. Verzoekster spreekt de bestreden beslissing tegen, doch toont niet aan dat

de motivering, waarbij wordt vastgesteld dat foto's, een huurcontract van één maand in 2014 en telefonische berichten *“onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie”*, onjuist is. Ook het motief dat *“louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter”* wordt niet weerlegd. Het feit dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling volstaat niet om te besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hoger gesteld dient de aanvrager van de verblijfskaart, conform artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, het bewijs te leveren van het duurzaam karakter van de relatie. De verwerende partij is niet verplicht over te gaan tot een eigen onderzoek naar deze relatie wanneer zij van oordeel is dat het duurzaam karakter niet voldoende bewezen is. Verzoekster toont niet aan dat er wel degelijk uit de neergelegde stukken zou kunnen worden afgeleid dat zij een duurzame relatie zou vormen met de referentiepersoon. Zij beperkt zich tot het louter stellen dat deze stukken dit wel zouden aantonen. De kritiek die verzoekster heeft op de voorgaande twee weigeringsbeslissingen is niet dienstig aangezien deze niet het voorwerp zijn van het huidig geschil.

Rekening houdende met de gegevens die voorlagen, kon de gemachtigde op pertinente wijze en zonder miskenning van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Een schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel richt verzoekster zich tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

“TWEEDE MIDDEL - TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 02.07.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine-, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster helemaal niet onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen! De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij een affectieve en duurzame liefdesrelatie mee onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat "*desgevallend*" een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Immers ontbreekt de verwijzing naar één van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zoals nochtans uitdrukkelijk voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

Het tweede middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2019 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC